

Arrest

nr. 196 020 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. SMEKENS die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat verzoeksters algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze wordt ondermijnd door enkele bedrieglijke verklaringen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat zelfs al zou verzoekster de ernst van de problemen met haar vader aannemelijk hebben gemaakt, dan nog dient vastgesteld te worden dat zij geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar vader geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hem bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift niet concreet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de motivering van de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat "Volgens uw verklaringen vreest u uw vader, die u in het verleden seksueel heeft misbruikt (CGVS, p. 11-12). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw algehele geloofwaardigheid op fundamentele wijze wordt ondermijnd door enkele bedrieglijke verklaringen. Zo verklaarde u dat u sinds uw komst naar België geen contact meer heeft gehad met uw broer Am(...) (CGVS, p. 5-6). Uw broer Ar(...) postte echter op 8 november 2016 foto's op Facebook van zichzelf met zijn echtgenote, zijn pasgeboren zoontje, u en Am(...) (zie print-outs in dossier). Op 16 september 2016 postte hij ook een foto van zichzelf en Am(...). Dat het hier oude foto's zou betreffen, zoals u verklaarde (CGVS, p. 14) is weinig aannemelijk, temeer daar u er op deze foto's hetzelfde uitziet als bij uw asielaanvraag (zelfde leeftijd, zelfde haarstijl), uw neefje dat enkele weken eerder geboren werd op de foto's te zien is, en Am(...) op dezelfde dag eveneens een foto op zijn facebookpagina plaatste van jullie samen. Wat betreft het verblijf van Ar(...) en zijn gezin in Albanië, verklaarde u dat ze niets anders deden dan dagdagelijkse zaken zoals familie bezoeken en wandelingen maken (CGVS, p. 12, 14). Uit foto's op Facebook blijkt echter dat uw broer en zijn echtgenote tijdens hun verblijf in Albanië een huwelijksfeest bezochten. Ook u en uw vader waren op dit

huwelijksfeest aanwezig. Opnieuw beweerde u dat het oude foto's zou betreffen (CGVS, p. 14-15), hetgeen wederom niet geloofwaardig is, onder meer omdat uw schoonzus op dezelfde datum foto's postte van dit trouwfeest, uw schoonzus op deze foto's duidelijk zwanger is, en op andere foto's van haar verblijf in Albanië in augustus 2016 te zien is dat ze toen zwanger was en haar eerste zontje al enkele jaren oud was. Het feit dat u het nodig vond om de waarheid over uw contacten met uw broer Am(...) te verbergen en te ontkennen dat uw broer Ar(...) en zijn echtgenote een huwelijksfeest bijwoonden toen ze u in Albanië kwamen halen, tast uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan, en versterkt het vermoeden dat uw broer en zijn gezin niet halsoverkop naar Albanië vertrokken toen u uw broer belde, maar dat zij hun verblijf in Albanië gepland hadden als vakantie en ter gelegenheid van het huwelijksfeest dat zij bijwoonden. Het is hoe dan ook weinig geloofwaardig dat uw broer zijn (zwangere) echtgenote en zijn kind zou hebben meegenomen naar Albanië als hij daadwerkelijk, zoals u beweerde, in allerijl naar Albanië was vertrokken om u te redden van uw gewelddadige vader (CGVS, p. 12). Hiervoor kon u geen enkele verklaringen bieden (CGVS, p. 14). De vaststelling dat u niet de waarheid vertelt omtrent de band met uw familie en omtrent de omstandigheden waarin uw broer u in Albanië is komen halen zetten de geloofwaardigheid van uw familiale situatie op de helling. De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees wordt verder aangetast door het feit dat u reeds op 6 september 2016 in België aankwam en pas op 18 januari 2017 asiel aanvraag. Uw verklaring dat u angst had en niet in staat was om met anderen over uw problemen te spreken (CGVS, p. 10) is hiervoor geenszins afdoende. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. Dat u pas asiel aanvraag meer dan vier maanden na uw aankomst in België, ondanks de ruime ervaring die uw familie heeft met de asielprocedure, getuigt dan ook van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade." Deze pertinente vaststellingen blijven, nu zij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, onverminderd overeind. Verzoeksters leugenachtige en bedrieglijke verklaringen en haar late/laattijdige asielaanvraag ondermijnen op ernstige wijze haar algemene en algehele geloofwaardigheid, en zetten ook de ernst en geloofwaardigheid van haar relaas, met name haar verklaarde vrees jegens haar vader die haar in het verleden zeer slecht zou hebben behandeld en seksueel misbruikt, op de helling.

4.3. Verzoekster maakt hoe dan ook, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen met en vrees voor haar vader, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Verzoekster brengt geen concrete en valabele gegevens aan die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen dienaangaande op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name: "Zelfs al zou u de ernst van de problemen met uw vader aannemelijk gemaakt hebben, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw vader geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hem bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U heeft immers in Duitsland, in België of in Albanië nooit klacht neergelegd tegen uw vader, ook niet nadat u uw broer in Albanië op de hoogte zou hebben gebracht van het seksueel misbruik (CGVS, p. 12-13, 15). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat uw vader u onder druk zette om het aan niemand te vertellen en dat u geen bewijzen had (CGVS, p. 12-13) kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Overigens wordt opgemerkt dat uw vader zich op dit moment in de gevangenis bevindt, volgens uw verklaring naar aanleiding van een poging tot verkrachting (CGVS, p. 8), en er dus niet zonder meer gesteld kan worden dat de politie in dergelijke zaken niets onderneemt, zoals u stelde (CGVS, p. 15). In dit kader wordt toegevoegd dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn.

Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in meerdere steden aparte politie-eenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde een strategie om huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoekster ontkent, noch betwist dat zij met betrekking tot de problemen met haar vader nooit, in Albanië en/of elders, hulp en/of bescherming bij de autoriteiten heeft gezocht. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, allerminst het geval is.

Gelet op verzoeksters totale nalaten met betrekking tot de problemen met haar vader de hulp van de Albanese autoriteiten in te roepen, berusten haar huidige algemene beweringen in haar verzoekschrift dat “Bovendien zijn de aangehaalde nationale beschermingsmogelijkheden door het CGVS in hoofdzaak theoretisch want ineffectief” en dat “Verder kan verzoekster zich niet berusten op nationale beschermingsmogelijkheden (...)” niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaring(en), en missen

deze derhalve elke grondslag en ernst. Nu verzoekster volledig verzuimde haar problemen bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten, kan zij bezwaarlijk ernstig voorhouden dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar te helpen.

Verzoekster maakt aldus geenszins aannemelijk, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Uit niets blijkt derhalve en verzoekster toont niet in concreto aan dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met haar vader, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen, zoals in casu verzoekster naar (deels als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. huiselijk geweld, de situatie van en beschermingsmogelijkheden voor kinderen en kinderarbeid in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

4.4. In zoverre verzoekster meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met haar profiel als minderjarige vreemdeling, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Aan verzoekster werd een voogd toegewezen die haar onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoekster op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van haar voogd en een raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat verzoekster minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekster van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoeksters verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoekster.

4.5. Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X(c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 september 2017, voert verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de geloofwaardigheid van haar relaas problematisch is door tegenstrijdigheden. Verzoekende partij wijst er in dit verband op dat dit niet het punt is aangezien haar asielmotief geen betrekking heeft op haar relatie met haar broer, maar wel het gevolg is van het seksuele misbruik door haar vader. Verzoekende partij licht nog toe dat haar vader thans in de gevangenis zit.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van haar relaas, met name de vrees voor haar vader die haar seksueel zou hebben misbruikt en welke, zoals ze eerder al aanhaalde, in de gevangenis zit, en het formuleren van algemene beweringen en kritische kanttekeningen, zonder dat zij echter ook maar enigszins *in concreto* ingaat op en daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 27 september 2017.

Verzoekende partij haar algemene opmerking dat het feit dat de bestreden beslissing stelt dat de geloofwaardigheid van haar relaas problematisch is door tegenstrijdigheden, niet het punt is aangezien haar asielmotief geen betrekking heeft op haar relatie met haar broer, maar wel het gevolg is van het seksuele misbruik door haar vader, neemt niet weg en doet op generlei wijze afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat zij niet de waarheid vertelt, doch leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegde omtrent de band met haar familie en omtrent de omstandigheden waarin haar broer haar in Albanië kwam halen, een vaststelling welke zij op generlei

wijze ontkracht of weerlegt. De Raad benadrukt dienaangaande dat, zoals in dit verband in voormelde beschikking wordt opgemerkt, “*Verzoeksters leugenachtige en bedrieglijke verklaringen en haar late/laattijdige asielaanvraag ondermijnen op ernstige wijze haar algemene en algehele geloofwaardigheid, en zetten ook de ernst en geloofwaardigheid van haar relaas, met name haar verklaarde vrees jegens haar vader die haar in het verleden zeer slecht zou hebben behandeld en seksueel misbruikt, op de helling.*”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt hoe dan ook de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat uit niets blijkt en zij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat het haar in Albanië met betrekking tot haar verklaarde problemen met en vrees jegens haar vader, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 27 september 2017 aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS